



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Jacobi Alvarez de Paz Opera

De Exterminatione Mali, Et Promotione boni - Libri quinque

Álvarez de Paz, Jacobo

Lvgdvni, 1613

De his quæ victoriam tentationum impediunt. Cap. 11.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77843](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77843)

Clima. grada 4. de obediencia.

Matth. 5. n. 4. Matth. 7. n. 2. Psal. 40. n. 2.

Prou. 30. n. 5. Matth. 4.

Cassian. coll. 22. c. 10.

interficit. Optimè Climacus ait: Qui cæcum duce pastore, gregem viæ ignarum ductore, infantem patre suo, ægrotum medico, gubernatore nauem defecit & fraudat, vtrifque periculum parat. Qui verò sine patris auxilio, cõtra spiritus nequam pugnare nititur, ab illis occiditur.] Compaterè aliis tentatis & tribulatis, eisque pro posse subsidium impende, vt & tu in simili necessitate positus misericordiam consequaris, & efficacibus gratiæ auxiliis adiuueris. Nam scriptum est: Beati misericordes, quoniam ipsi misericordiam consequentur.] Et quia mensura mensi fueritis, remetietur vobis.] Et beatus, qui intelligit super egenum, & pauperem: quoniam in die mala liberabit eum Dominus.] Tandem in promptu habeas verba Scripturæ sanctæ, cuiuslibet tentationi repellendæ accommodata, quæ velut iacula potentissima in hostem aduersus te pugnantes intorqueas. Omnis enim sermo Dei, igitus clypeus est omnibus sperantibus in se.] Sic Dominus tentanti dæmoni, sacrarum Scripturarum sermones opposuit, vt fraudulenti suggestionibus inimici, inquit Cassianus, nos quoque similiter memoria Scripturarum debeamus obfistere. Si his remediis fideliter vsus fueris, pro certo habeo, quòd gratia Dei tibi aderit, vt tentationes vincas, hostes prosternas, & te ipsum mundum incontaminatumque custodias, ac tandem coronam feruorum fidelium & victorum obtineas.

De his, quæ victoriam tentationum impediunt.

CAPVT XI.

TENTATIO, vt non semel diximus, cõstitutus est belli, quòd dæmones, & alij aduersarij humanæ salutis aduersus homines pugnant, & homines non tantum pro victoria, sed etiam pro aris focisque decerant. Non solum ergo his arma ostendenda, & ministranda sunt, quibus pugnet, sed etiam aperienda pericula, & negligentiæ, aut stultitiæ pendenda, quibus, si non occurrant, absque dubio in hoc ancipiti bello vincetur. Hæc autem stultitiæ eadem omnino sunt, quæ in corporali bello, quòd aut pro defendenda Republica, aut pro expugnanda aduersariorum arce victoriæ, & felicem prælij successum impediunt. Bellum enim animæ, ex quo salus æterna dependet, non minus quàm visibilia bella prudentiam, & dexteritatem requirit, vt optatum finem, scilicet hostium fugam, vel mortem, & claram victoriam obtineat. Nam & Salomon ait: Cum dispositione inicitur bellum: & erit salus vbi multa consilia.] Est ac si diceret: Prudenter bella gerenda sunt, quorum salus, id est, concupita victoriæ, non tam ex militum numero & copia, quàm ex eorum inuiolabili ordine pendet, & ex ducis sapientia atque consilio. Et merito viribus sapientia præfertur, quæ vires animat, &, vbi & quando oportet, ad victoriam consequendam assumit. Dicatur igitur: Melior est sapientia quàm vires, & vir prudens quàm fortis.] Quoniam nisi vires sapienter moueantur, non salutem sed excidium afferent; & vir fortis sine sapientia, à fortitudine declinabit, & in temeritatem propendet. Queramus itaque imperitias militum & Imperatorum, qui bella visibilia gerenda suscipiunt, & ipsorum ignorantia, ac imprudentia nos ad descendam sapientiam, & tentationes vincendas erudiant.

Prima stultitia militum est, (vt Dionysius Richelius meditat, qui omnia ad hoc argumentum pertinentia optimè prosequitur) si non sint in acie bene dispositi, & ita loci distantia separentur, vt mutuò se

A adiuuare non possint. Quomodo enim aciem aduersariorum simul irruentem, & secundum omnes suas partes se iuuantem, disiciant, qui separati belligerantur, & singuli solis propriis viribus, & nihil ab aliis accipientes, hostem multiplicem adoriuntur? Ita in tentationis conflictu stultitia est, si vires internas habeas in diuersa distractas; & à teipso diuersorum, immò & contrariorum amore distideas. Si hostis ergo voluntatem ad prauum consensum trahit, intellectus illius consensum prauitatem indagans, se voluntati cõsociet; appetitus mortificatione cohibitus voluntati feruiat; sensus ab eo, quòd pellicit, pro voluntatis obsequio diffugiat. Nam si vires aut comites, aut pedisequæ voluntatis eam deserant, aut etiam aduersario faueant, non mirum si ipsa dissiliat.

B Altera stultitia artis militaris est, si milites ab Imperatore, & à semetipsis mutuò dissentiant. Duce namque vnum præcipiente, milites aliud facient; & dum ipsi diuersa aggrediuntur, & in contraria distrahuntur, nullo negotio ab aduersario vincuntur. Sic si ab amore Prælatorum & fratrum te segreget, quorum orationibus, exemplis, & adhortationibus es in tentatione iuuandus, non mirum si tentatione vincaris. Annon scriptum est: Væ soli, quia cum ceciderit, non habet subleuantem se.] Solus verò es, si corpore tantum in congregatione habites, moribus autem, & voluntatis concordia sine comite, sociòque consistas. Profecto, si quispiam præualuerit contra vnum, duo resistit ei: funiculus triplex difficilè rumpitur.] Sicut ergo funis ex triplici chorda contextus non facile cedit volenti eum tumpere, ita mutua charitas ex triplici fune composita, qua Deum propter seipsum amamus, & alios propter Deum diligimus, & nostram salutem propter ipsum Deum amore complectimur, non facile tentationibus superabitur. Ac proinde aliis amoris nexu iungamur, quorum viribus fulti aduersarios superemus. Frater quippe, qui adiuuatur à fratre est quasi ciuitas firma, quæ machinas, & tormenta bellica aduersariorum irridet.]

C Tertia belli imperitia est, exercitum imparatum esse, arma necessaria non sumere, & in loco periculoso ac minime munito, sine timore dormire. Hæc causa occisionis Amalecitarum fuit: qui succensa Siceleg, discumbabant super faciem vniuersæ terræ comedentes, & bibentes, & quasi festum celebrantes diem. Percussit autem eos Dauid, à vespere vsque ad vesperam alterius diei, & ferè non euasit ex eis quisquam.] Ita imperitia erit in spiritali bello cum diabolo, si te negligentem, & imparatum inueniat. Quare semper teipsum inspicere, & omnia loca circumquaque perulstra, semper arma virtutum para, & auxiliis diuinis oratione comparatis te communi; semper vigila, & cautè ac prudenter te habe, ne ab hoste subito irruente vulnereris. Ad hanc salubrem præparationem hortabatur suos discipulos Dominus illis verbis: Sint lumbi vestri præcincti, & lucernæ ardent in manibus vestris.] Lumbi enim virtute præcincti mentem fortificant, & lucerna manu accepta, pericula manifestat. Hanc armorum acceptionem iubet Paulus, dicens: Accipite armaturam Dei, vt possitis resistere in die malo, & in omnibus perfecti stare.] Nam imbellis cum optimo bellatore, & inermis cum armato confliens, sibi metipsum aut mortem, aut vincula asciscit. Hanc in loco periculoso vigilantiam clamat illa sententia Saluatoris: Vigilate & orate, ne iniretis in tentationem.] Qui enim non vigilat non solum tentatur (quòd etiam vigilantibus accidit) sed per consensum, tentationis profundum ingreditur. Ad denique omnia comprehendit Ecclesiasticus, dum

D

E

Eccles. 4. 10.

Eccles. 4. 12.

Prou. 18 n. 19.

1. Reg. 30. 16. 17.

Lucæ 12. n. 33.

Ephes. 6. 13.

Matth. 26. n. 41.

Prou. 24. 6.

Sapient. 6. 11.

Dionys. de re med. tentationum art. 12.

Ecl. 11.
37.

ait: In die bonorum, ne memor sis malorum. Ita scilicet, vt in die pacis, & tranquillitatis te ventura forsant tentationis cura sollicitet, & in paradiso ad bellum armis se animus diligenter exercent.

Matt. 10.
n. 4.

Sequitur quarta imperitia in bello; ea autem est, si quis ex nostris viam ingrediendi aduersariis aperiat, & cum hostibus fœdera iungat, qui iruentes, & illum sui Regni traditorem, & reliquos infœlici feruituti subiciant, aut in sperata morte præcipiant. Sic stultum est tentationi ianuam consensu aperire, & cum hoste animæ, id est, cum peccato fœdus inire. Vnus Iudas, qui ad Christi collegium pertinebat, saluatorem suum inimicis tradidit, & tradendo vitam occidit: eodem modo vnus consensus voluntatis vitam animæ in nobismetipsis interimit. Ne ergo, ianuam aperiamus hosti, sed potius eius dolosa verba refutemus. Quod præcipit Paulus, dum ait: Nolite locum dare diabolo. Qui enim, vt inquit Anselmus, suggestionibus eius consentit, dat ei locum in se. Claudendum est cordis ostium, ne tentator ingrediatur. Tentator non cessat pulsare, vt irumpat. Si clausum inuenerit, transit. Quia vero in vestra potestate est, hoc ostium claudere, nolite locum dare diabolo. Etenim si intratit & possedit, aut tu negligenter clausisti, aut claudere neglexisti. Hæc ille. Imitandus ergo est Eliseus, qui præuidens spiculatorum à rege Ioram missum ad occidendum se, dixit senibus qui cum eo erant: Claudite ostium, & non finatis eum introire. Sic prudentes cogitationes senibus designata ostium cordis claudant, ne nuntius mortis, id est, prauus consensus introeat. Ipso namque admisso è vestigio vita discedet, & mors peccati, quam super omnia timere deberemus, adueniet.

Ephes. 4.
27.

Post hanc quartam stultitiam exponamus quintam, qua milites laboriosè, & cum suo periculo hostibus reluctantur, quos possent sine vilo periculo & labore subire. Industria quidem belli est, si Imperator videat hostes fame, aut insanabili morbo laborantes, prælio abstinere, protelare confictum, vt sine vilo suorum periculo, illos non tam ense, quam morbo & fame conficiat. Stultus autem esset si opportunitatem præueniens, cum hostibus manus confereret, quos præcognita alimentorum necessitas furore leones faceret, & ad fortissimè pugnandum acueret. Sic stulti sunt, qui importunas quasdam tētationes, quas possent solo contemptu, & respectu mentis ad aliqua vtiliora proterere, volunt molestia corporis, fractio- ne capitis, & signis externis, gestibusque fugare, quibus præsentibus & aspicientibus, se ipsos ridiculos, & pene fatuos ostendunt. Cum turpes imagines, aut cogitationes blasphemiarum ante oculos cordis vobis nolentibus circūvolitare, & liberè vagare conspiciatis, quid ad eas abigedas in suetis motibus insanitis? Peccatum non in sensu sed in consensu est, sensum mansuetè & tranquillè supportate, consensum autem cohibete, & huiusmodi dehramentorum contemptu eafine dubio vincetis. Dominus Deus, qui ductor est vester, pro vobis ipse pugnabit, sicut fecit in Agypto cunctis videntibus. Annon Agyptum sæculi, aut sæcularis vitæ solo contemptu & derelictione prostratis? & pugnante pro vobis Domino in regionè salutis, id est in spiritualem vitam appulistis? Eodè modo has importunas cogitationes, quæ reliquæ sunt sæcularis vitæ, & quasi racematio præterita conuersationis, solo contemptu, & respectu mentis ad alia vtilia, deicietis.

4. Reg. 6.
32.

Post hanc quartam stultitiam exponamus quintam, qua milites laboriosè, & cum suo periculo hostibus reluctantur, quos possent sine vilo periculo & labore subire. Industria quidem belli est, si Imperator videat hostes fame, aut insanabili morbo laborantes, prælio abstinere, protelare confictum, vt sine vilo suorum periculo, illos non tam ense, quam morbo & fame conficiat. Stultus autem esset si opportunitatem præueniens, cum hostibus manus confereret, quos præcognita alimentorum necessitas furore leones faceret, & ad fortissimè pugnandum acueret. Sic stulti sunt, qui importunas quasdam tētationes, quas possent solo contemptu, & respectu mentis ad aliqua vtiliora proterere, volunt molestia corporis, fractio- ne capitis, & signis externis, gestibusque fugare, quibus præsentibus & aspicientibus, se ipsos ridiculos, & pene fatuos ostendunt. Cum turpes imagines, aut cogitationes blasphemiarum ante oculos cordis vobis nolentibus circūvolitare, & liberè vagare conspiciatis, quid ad eas abigedas in suetis motibus insanitis? Peccatum non in sensu sed in consensu est, sensum mansuetè & tranquillè supportate, consensum autem cohibete, & huiusmodi dehramentorum contemptu eafine dubio vincetis. Dominus Deus, qui ductor est vester, pro vobis ipse pugnabit, sicut fecit in Agypto cunctis videntibus. Annon Agyptum sæculi, aut sæcularis vitæ solo contemptu & derelictione prostratis? & pugnante pro vobis Domino in regionè salutis, id est in spiritualem vitam appulistis? Eodè modo has importunas cogitationes, quæ reliquæ sunt sæcularis vitæ, & quasi racematio præterita conuersationis, solo contemptu, & respectu mentis ad alia vtilia, deicietis.

Deut. 1.
30.

Sexta imperitia bellatorum est, si non vtantur in bello cōtrariis, quæ possint conatibus aduersariorum obfistere. Exempli gratia, isti castra incendunt, stultum erit, si aqua igne non extinguas. Murum diruerunt, ab-

stultum erit, si non iterum ædificare contendas: armorum multitudine aciem disturbare nituntur, ridiculū erit, si nō se facili negotio acies aperiat, vt equis, bobusque per media currentibus, statim diligens cura militam iterum aciem occludat. Similiter in spiritu- ali bello est magna stultitia, imminetibus malis familia adiungere, & non contrariis reluctari. Caro igne cōcupiscentiæ ardet, & tu cibo, & potu te ingurgitabis: Delicatas vestes indues? Fœminarum cōfortia diliges? Et tam manifesta ignis fomenta in ignem te depascentem, conicietis, quid mirum si luxuria cōsumaris? Frater conuicio te impetit, quem solo silentio & mansuetudine placare debueras, & cōuicio eius conuicia adhibes, & manifesta contumelia respondes, & vna tantum bestia in aciem tu cordis iactata, in diuersa per indignatione distraheris: Non erit mirabile si ire gladio confossus ab odio vincaris. Vide quid dicat Paulus: Noli vinci a malo, sed vince in bono malo. Si scias in malum, vt Augustinus pulchre ait, addis te illi, & coniungis illi. Restat igitur vt illum vincas, quod illum sustineas, & non eadem via indignationis, sed via cōtraria mititatis incedas. Qui non vtuntur in bello spirituali contrariis, sed vitia sua fouent, videntur hosti appropinquare, quem à longè possent sine labore deicere.

Septima stultitia est, oneribus, quæ cursum & pugnam impediunt, ad bellū procedere, & arma supra vires militum ponderosiora gestare. Quam merito vitauit sanctus Dauid, cum aduersus Philistæum certamen inuiturus, arma Saulis sibi minus accommodata deposuit, & funda & lapide, cui assuetus erat, ad gigantem debellandum processit. In hac vero stultitiam incurres, si pias exercitationes supra proprias vires, ad insultum dæmonis vincendos arripias. Vt si immoderatè vigiles, ieiunes, ores, & alia similia pietatis studia perficias. [Rationabile obsequium vestrum,] inquit Apostolus, Tale scilicet, quod corpus domet, non destruat: tale quod per totam vitam durare possit, nō quod post paucos dies deponere, necesse sit, vt imbecillitas nostræ naturæ subsistat. Pulchre sanè Bernardus hanc spiritualium militum imperitiam, in hūc modum detexit: Quoties diabolus suggestit anticipare vigiliis, quoad solennia fratrum illuderet dormitanti: Quoties produci ieiunium, vt diuinis obsequiis eo inutilem redderet, quo imbecillum? Quoties bene proficientibus in cœnobiiis inuidens, obrentu quasi maioris puritatis eremum petere persuasit: Et cognouerunt miseri tandem, quam verus sit sermo, quæ frustra legerant: Væ soli, quoniam si ceciderit, non habet subleuantem? Quoties ad opus manuum, plusquam opus fuerat, incitauit, & fractū viribus cæteris regularibus exercitiis inualidū reddidit? Quam multæ exercitationem corporis non modicam persuasit, & pietate fraudauit? Denique ipsi experti estis, quomodo quidam, qui antè inhiberi non poterant, post ad tantam ignauiam deuenerunt, vt cum spiritu caperint, nunc carne consumuntur; quam turpe iniere fœdus cum suis corporibus, quibus crudele antè indixerant bellū. Hæc ille. Ita ergo corpora castigemus, vt exercitatio corporalis carnem non perimat, sed cōpressam virtuti subiciat. Nec ista dicta sunt, vt omnino necessariam vitæ asperitatem deseramus, & in extremum contrarium declinemus. Caro enim licet non imprudenter oneranda, non tamen molliter tractanda est, ne aduersus spiritum inualeat. In spiritu enim vehementi, inquit Dauid ad Dominum loquens, conteres naues Tharsis, quia non risus, non abundantia cibi & potus, non vita delicata, sed cōpunctionis feruor, ieiuniorum & vigiliarum studium, & circumspecta conuersatio, mala sæculi gaudia disturbat.

Rom. 12.
n. 21.
Aug. ser.
in natali
S. Lau-
rentij.1. Reg. 17.
n. 40.Rom. 12.
n. 1.

Bernar.

Ecl. 4. n.
10.Psal. 47.
n. 8.

Et

Job 3. 24.
6.
Greg. 4.
mor. c. 17.

Et Iob de nocte culpæ dicit: Noctem illam tenebrosus turbo possideat. Id est (vt interpretatur Gregorius) perpetracionem culpæ, non blandimenta securæ quietis foueat, sed piè læuens amaritudo pœnitentiæ irumpat. Et quidem qui in hoc negligens est, in aliam stultitiam incidit, quòd hostem amicum reputat & contra seipsum manifestè confortat.

Judith 8.
11. & 12.

Octava stultitia est, in ipso conflictu arma abii-cere, & se hosti spoliandum, ferendum, & occidendum offerre. Militem ista facientem imitantur non perseuerantes, qui principio quidem pugnant, & secundùm præscriptum spiritualis magistri media adhibent, si verò tentatio (Domino ita propter eorum bonum disponente) non cesset, despondent animum, & pene desperant, & de tradendis hosti se-ipsis cogitant. Sunt isti sicut Israëlita, qui decreuerunt apud se, quinque tantum diebus auxilium expectare à Domino, & auxilio tardante, atque clapsu dierum termino præstito, ciuitatem hosti committere. Quibus dixit Iudith: Qui estis vos, qui tentatis Dominum? Non est iste sermo qui misericordiam prouocet, sed potius qui iram excitet, & furorē accendat. Posuistis vos terminum miserationis Domini, & in arbitrium vestrum diem constituistis ei. Sed hos monet Paulus: Itaque fratres mei dilecti stabiles estote, & immobiles: abundantes in opere Domini semper. Stabilitas in bono proposito, & immobilitas in loco nostro tenendo necessaria est. Quia professò non incipientibus pugnare, aut pati, sed perseuerantibus solum promissa est, dicente Domino: Qui perseuerauerit vsque in finem, hic saluus erit.

1. Corin. 15. 58.

Matt. 10. 22. 32.

Nona stultitia bellantium est, non resistere hostibus in locis aptioribus, cuiusmodi sunt loca alta & angusta, in quibus multis pauci resistunt, sed in locis patentibus, vbi aduersarij aliquanto superiores viribus, victoriam assequuntur. Ad quam stultitiam cauendam hortabantur se Syri, dicentes: Dijmoutium sunt Dij eorum, & ideo superauerunt nos; sed melius est, vt pugnemus contra eos in campestribus, & obtinebimus eos. Eam autem amplectuntur, qui statum vitæ perfectæ, aut vitam ipsam perfectam, & occupationes sublimes relinquunt, in quibus facile est tentationes vincere, & ad vitam sæcularem, aut sæculares, & exteriores occupationes redeunt, in quibus difficile est à tentationum laqueis liberari. Aues namque in media regione ænis securæ volant, at in infima regione, & prope terram periculo sunt expositæ: sic periculosum est animi distractionibus, & terrenis occupationibus ad hærescere, in quibus aut laqueus tentationis latet, aut viscus immoderatæ affectionis nos capientis ad hæret. Eruere igitur, inquit Salomon, quasi damula de manu, & quasi auis de manu aucupis. Quod certè difficillimè præstabis, si patiaris te à venatore capi, & laqueis dæmonis implicari, facillimè verò, si omnem occasionem fugias, & sicut damula in uia deserta petens, & sicut auis quàm longissimè à terra se separans, à primo ingressu in laqueum, imò & ab ipso te conspectu laqueorum auertas.

3. Reg. 20. 23.

Prov. 6. 5.

Judith 4.

Judith 5. 1. 26.

Decima & postrema imperitia militum est, (nam alias, quas Dionysius ponit, in prædictis comprehendimus) ibi minùs se de armatura protidere, vbi magis necessaria est, & maiora instant pericula. Sic infans fuit Sifara, qui in tentorio inimicæ mulieris, caput, quod munire debuerat, incautè detexit, & tam crassa imprudentia, quam iam à prælio fugiens euaserat, mortem asciuit. Nam Iahel [quæ fuit in capite vulneri locum,] quod sine galea re-

A periens, [tempora validè perforauit.] Sic etiam stultus eris, si aduersus alia vitia te muniens, aduersus illud arma non quaras, ad quod, aut ex naturali dispositione, aut ex inolita consuetudine pronior existis. Si superbia te proterit, arma in primis humilitatis assumito: si luxuria vrit, ab occasiōis igne discedito, & carnis petulantiam castigato: nam reguorum hostium victo, facile erit milites vincere: his autem aut illis minoribus vitiis deuictis, non statim est facile duce alia acuem deturbare. Mortuo Goliath, dicit Scriptura: Videntes Philistinum, quod mortuus esset fortissimus eorum, fugerunt. Sic vitio præcipuo, & acutius nos tentante, per studium contrariæ virtutis extincto, alia nobis non multum curantibus fugiunt, & ipsa, sua debilitate se victa & prostata consentunt. Has tu imperitias in spiritali bello aduersus tentationes fuge, remediaque supra posita diligenter adhibe, & tibi poteris de diuina gratia, hostium victoriam polliceri.

1. Reg. 17. 51.

De tentationibus in speciali, ac primò incipientium.

CAPVT XII.

C **T**ENTATIONVM bella tot sunt numero, quot sunt vitia, quæ nos infestant; quot sunt peccata, quæ nos turbant: quot sunt doli & laquei aduersariorum, quibus nos capere & ligare contendunt: quare sicut impossibile est, vniuersos diaboli laqueos exponere: ita pariter est impossibile, omnes tentationes numerare. Peregrinationis huius vitæ, inquit Laurentius Iustinianus, quisquis voluerit indagare discrimina, inimicorum genera, tentationum species, numerositates laqueorum, & peccatorum lapsus, profusū necesse est, vt in sua consideracione deficiat, præcipuè cum vita hæc horum vniuersa sit plena. Horis quippe singulis, in cunctis actibus, in omnibus negotiis, & in quibusque locis reperies quid cauere, quid metuere, quid respicere, & cum quibus hostibus pugnare, re oporteat. Equidem intra nos videntur concupiscentia, bella geruntur, aduersarij sunt spirituales, hebetatur mens, obnubilatur intellectus, cogitationes perturbant, consilia desunt, alternatur intentio, frigescit affectio, deliberatio nutat, interdum, quæ displicebant, placent, & post paululum, quæ grata erant, odio habentur, sicque interior homo, tanquam nauis in medio pelagi constituta, diuersarum procellarum impulsionibus agitata, naufragioque propinqua obtunditur, deprimitur, atollitur, & periclitatur. Hæc ille. Non ergo opus supra facultatem nostram, & quod planè ab homine fieri non potest, aggredimur, sed quod facile est & simul vtile, enucleare tentamus. Illud autem est, ex innumera tentationum colluue, aliquas communiore seligere, quæ in triplici statu spiritalis vitæ, scilicet incipientium, proficientium, & perfectorum viros virtuti deditos ordinatè perterritant. Alias enim esse tentationes imperfectorum, alias verò perfectorum, docet Origenes manifestè, quorum illi à carne & sanguine, isti verò à principibus, & potestatibus tenebrarum, importunis tentationibus affliguntur. Quod non ita accipiendum est, ac si nunquam caro perfectos, & nunquam spiritus malignus imperfectos impugnet, sed quia communi-

Iustinian. lib. de gradibus perfectio. c. 4.

Origen. in Iesue hom. 11. ad c. 9.